

בבית המשפט העליון

בש"פ 1272/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: בארי מירזייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 12.2.2019 במ"ת 4743-05-18

תאריך ישיבה: 24.2.2019

בשם העורר: עו"ד עינת פרוט

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) מיום 12.2.2019 במסגרת מ"ת 4743-05-18, בה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטת מעצרו בפיקוח אלקטרוני ואיסור יציאתו לעבודה.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום בעבירות הריגה והפקרה אחרי פגיעה בכך שנסע ברכבו תוך שהוא מסיט את הרכב לעבר המנוח בשוויון נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח כתוצאה ממעשיו. הרקע לביצוע העבירה היה ויכוח של מה בכך בשיעור של 35 ש"ח סביב מכירת בקבוק וודקה על ידי העורר למנוח. לצד כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. תחילה נעצר העורר עד תום משפטו. לאחר הגשת שני תסקירים מטעם שירות המבחן, ביום 27.8.2018 נקבע כי המשך מעצרו יהיה בפיקוח אלקטרוני. כך חלפו להם

כארבעה וחצי חודשים והעורר ביקש להקל עמו עוד באופן שיוסר מעליו עול המעצר ויתאפשר לו לצאת להתפרנס למחייתו. לשם בחינת הבקשה הוזמן תסקיר מעצר משלים שהוגש ביום 27.1.2019. בשולי התסקיר הומלץ ליתן לעורר את מבוקשו מאחר שקיימות נסיבות שהפחיתו את סיכון הישנות התנהגות עוברת חוק ופורצת גבול מצדו. ביום 12.2.2019 החליט בית המשפט לדחות את הבקשה, חרף המלצת שירות המבחן.

3. שישה טעמים עמדו בבסיס החלטת בית המשפט המחוזי: (א) לעורר מיוחסת עבירה חמורה המלמדת על רמת מסוכנות גבוהה; (ב) העורר הפר את תנאי מעצר הבית עת שנותר ללא פיקוח על ידי מי מהמפקחים; (ג) הבקשה הוגשה רק בחלוף 4 חודשים מאז שהוגמשו תנאי המעצר ממעצר מלא למעצר בפיקוח אלקטרוני; (ד) מעבר ממעצר בפיקוח אלקטרוני למעצר בית עם אפשרות יציאה לעבודה מהווה "קפיצת מדרגה" בלתי מידתית, כאשר מדובר בחשיפה למצבי סיכון שונים הדומים לנסיבות בהן בוצעו המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום; (ה) שירות המבחן העריך כי העורר נמצא בשלבים הראשונים של שיקומו; (ו) יש יסוד סביר להניח שההליכים בתיק העיקרי לא יתמשכו זמן ניכר.

מכאן הערר שלפני.

4. לטענת העורר יש לאמץ את המלצת שירות המבחן. האירוע המתואר בכתב האישום היה אירוע בודד, נקודתי וחריג, והיעדר מעורבות פלילית קודמת מצדו תעיד על כך. במסגרת האירוע הוא הותקף על ידי המנוח עובר לפגיעה בו. הוא לוקח אחריות על אשר עשה ומשקיע מאמצים להשתקם. כן ציין העורר כי מאז מעצרו חלפה תקופה משמעותית של כשנה, במהלכה הוא נקלע להליכי גירושין וקשיים כלכליים. על כן, קיימת חשיבות ליציאתו לעבודה. באשר להפרת תנאי השחרור על ידו נטען כי זו הייתה הפרה טכנית בלבד.

5. מנגד, לדעת המשיבה יש לדחות את הערר. לשיטתה העורר פועל ב"שיטת הסלאמי" – אך לפני פחות מחצי שנה הורה בית המשפט על מעצרו המלא וכעת הוא מבקש לשנות מתנאי מעצרו רק מפאת חלוף הזמן. נסיבות האירוע חמורות ביותר בהן העורר פגע במנוח בודעין. שירות המבחן העריך כי העורר נמצא אך בתחילת דרך השיקום. במקום העבודה המוצע קיימת גם חשיפה למצבי סיכון הדומים לאלו המתוארים בכתב האישום בהם התנהג העורר בפזיזות אימפולסיבית. מכל מקום המשפט נקבע להוכחות לחודש מרץ ואינו צפוי להימשך זמן רב.

6. לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. אכן, שירות המבחן המליץ להסיר את כבלי המעצר בפיקוח אלקטרוני מעל פני העורר, אך המלצה חיובית מטעם שירות המבחן אינה חזות הכול (וראו: בש"פ 740/17 סיבג נ' מדינת ישראל (26.1.2017); בש"פ 8262/18 אבו קרינאת נ' מדינת ישראל (4.12.2018)). על אף החשיבות הרבה הניתנת להמלצת שירות המבחן, בית המשפט אינו מחויב לאמצה (וראו: בש"פ 4457/18 אלסייד נ' מדינת ישראל (14.6.2018); בש"פ 6672/17 ויצמן נ' מדינת ישראל (11.9.2017); בש"פ 6334/18 פלוני נ' מדינת ישראל (16.9.2018)). מה גם, במקרה זה שירות המבחן אכן ציין בתסקירו כי העורר "נמצא בשלבים ראשוניים של היעזרות והבנה של מצבו הרגשי המורכב וצרכיו הטיפוליים בהתאם". בכך לטעמי אין די בשלב הזה.

7. אני גם שותף לדעה כי על פי המתואר בכתב האישום, על פניו, נשקפת מהעורר מסוכנות רבה. אין גם מקום לזלזל בהפרת תנאי השחרור מהמעצר המלא על ידי העורר, עת נותר ללא פיקוח, שכן חרף העובדה שהעורר לא יצא מביתו באותו אירוע, הדבר מלמד על הקפדה רופפת בתנאי השחרור. יש גם ממש בהחלטת בית המשפט המחוזי לפיה, חלוף הזמן מאז נעצר העורר במעצר מלא ולאחר מכן בפיקוח אלקטרוני, אינו כזה המצדיק כשלעצמו הקלה נוספת וקביעת תנאי שחרור די מפליגים.

לאור האמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' באדר א' התשע"ט (25.2.2019).

ש ו פ ט